

ساعت بی قرار

فریدون گیلانی

gilani@f-gilani.com

www.f-gilani.com

پشت هیچ بارانی را نوازش نکرده ام که روز خوابش ببرد
پیام گمشده می دانست که اگر این نامه به مقصد برسد
کسی دیگر به چشم های بسته اعتماد نخواهد کرد

باد کمر خزه را می شکست
درخت از تنهایی به بازگشت پرندگان دل می بست
من در هوای گرفته به یاد زمزمه های تو
دستم را به دیوار می گرفتم که خاطره ام نشکند

به هیچ درختی نگاه نکرده ام که شاخه بترسد
و از هیچ پلی نگذشته ام که رودخانه را دور بزنم

بستر سال هایم را پیچک وحشی پوشانده بود
دستم را که به آب می زدم
آفتاب از آخرین پله می افتاد
همه منتظر پرش ماهی ها بودند
وقتی قدمم به خود می پیچید که خیز بردارد
حباب چندان بود که پل از پایه می لرزید
اگر تو آخرین عابر این گذر بودی
من نمی دانم چراغ را به کدام تیرکی آویخته اند

اگر به زبان باران و شاخه و پل حرف می زنم
تتم پر از توقف انتظارهای سراسیمه است
پله ها را باید دوباره بشمارم
می خواهم از کمند پنجره ای بگذرم
که صدایت را از من دریغ می کند
و می خواهد روز روشن جوانی های مرا به خواب ببرد

روز را به تو می سپارم که نهال قشنگ خیابانی
صبح را از تو می خواهم که نشانی خانه ام را می دانی
پرده ات را به سرانگشتی کنار می زنم
نگاهم را به تو می دوزم که خنده را به شهرهایم برگردانی
و ساقه های جوان را در دست هایم نوازش کنی

به هیچ شبی دست نکشیده ام که راه را بر سپیده ببندد
کنار هیچ روزی راه نرفته ام که غنچه اش باز نشود
من به این همه تردید
تن در نمی دهم
و در این ساعت بی قرار
تسلیم کوچه های آرام نمی شوم

اگر کسی تو را خبر نکند که پنجره را بگشائی
تن من از آفتاب محروم خواهد شد

این همه پشت این در نمانده ام
که بهار در خانه خوابش ببرد
و کسی نگاهم را به گلخانه نریزد
پاسخی را پیدا کن که با انتظار من در خیابان کمین کند
می دانم که آب از سرچشمه جاری شده است
دلم نمی خواهد در سرما یخ بزنم
و نبینم که شهر
در قدم تو می شکفت .

بهمن ماه ۱۳۸۸